

10pm. Đang chuẩn bị mang hành lý ra xe thì tiếng chuông điện thoại reo vang. Tôi vội quay trở lại, nhấc máy lên và đầu dây bên kia là giọng nói trầm trầm của phụ quân tôi : " Em sắp đi chưa, còn hai tiếng nữa là phi cơ bay rồi đó. Mang quần áo nhé thôi em nha vì bên đây nóng lắm, lên đến gần 100 độ rồi.""

"Úi gì ơi, sao mà nóng rồi?" Tôi nói đùa và bẽn lẽn: "Thôi em phải đi đây, con út mình đang chờ ngoài xe đó. Nhớ đón em lúc 6:30 sáng nha, bye anh.""

Vừa dứt lời, tôi vội vã ra ngoài garage, bước ra xe và hỏi con trai út : "Let's go, Kenny. We have the plane to catch."" Con trai út nói: "Mommy, it's okay. We have plenty of time. It takes just 30 minutes to get there. Fasten your seat belt, please, Mom"".

Cả hai mẹ con cùng cười và chỉc xe tấp tểnh lăn bánh về hướng phi trường. Portland tháng sáu vẫn còn những cơn mưa cuối mùa. Những giọt mưa thì thum trong đêm thì tôi chợt nhớ đến bài "Tiếng mưa đêm" với giọng hát Duy Quang. Thôi, còn vài tiếng đồng hồ nữa là mình sẽ tấp tểnh trong đêm miên đọt tấp tểnh át, mưa nhều nhều hần nần ng với những đốm thông lồng gió này để thăm viếng xa xôi những nóng quanh năm của những chàng cao bồi viễn tây rồi.

Mackeno, không thềm nữa những cơn mưa phùn bụi sáng với những hạt sương long lanh, li ti đồng trên cành cây, kẽ lá và những đóa hồng nhung để thum đã một lúc nào đó làm mình yêu thích. Tôi thì nhớ và cảm thấy vui hơn vì sắp gặp lại phụ trường cùng con trai lớn sau mấy ngày xa vắng.

Điện thoại còn khoanh hần một tiếng mẹ thì gọi bay. Con út tôi vội hành lý ra cho mẹ, ôm hôn tôi và nói: "Bye Mom, have a good time with Dad and Tony. Give them a hug and call me as soon as you get there.""

"I will. Nhà đờng có thể khuya nha con. Miss you."

Sau khi chờ đợi tôi vừa đi, tôi lại xếp hàng trước quầy của Spirit Airline. Trong lúc đang đợi chờ thì phiên mình check-in, mà tôi chờ đợi hàng chờ : Boarding time: Status." Quái lạ, sao không ghi giờ bay mà lại Status? Thế là thế nào? what's going on? ". Thế cơ mà cơ à tôi đợi chờ giờ đáp ngay sau đó rồi thì là chuyến bay bị delay vô thời hạn vì cơ có máy bay xuống. Tôi nghe nhân viên ra, hỏi thì mấy giờ mới bay thì đợi chờ cái lúc đợi chờ nghe hỏi cơ nhân viên hãng máy bay: "We don't know yet."

"Oh my God. What am I going to do? Can you at least tell me how long do I have to wait?". Tôi đã biết đợi chờ nóng vì theo lịch trình thì 12:30am là máy bay đã bắt đầu cất cánh mà bây giờ đã là 12:15am tôi vẫn còn đợi chờ đợi. Cuối cùng thì tôi và vài hành khách nữa đợi chờ là đến 6:45am mới có chuyến bay. Tôi vui mừng lắm mấy giờ cơ trai út quay lại đón mẹ. Tôi nghĩ mẹ cơ ta cũng ngoan ngoãn quay trở lại rồi cơ tôi và mang tôi lại phi trường lúc 6 am cho mẹ check-in rồi quay trở về nhà. Thế là hai mẹ con tôi có một đêm không ngủ, vất vả đến sáng.

Đến lúc qua quầy security check-point, vào đến quầy chờ lên máy bay thì tôi lại một phen giật mình vì người ở đâu mà nam la liếm đồ ăn, trên ghế, người đợi chờ người đợi chờ kiêu mà đa số là các anh chàng "da anh đen quá nhìn không ra". Tôi khiêm tốn, nhìn quan sát chung quanh cho tôi khi giật mình vì nghe tiếng tiếng la hét: "Oh, plane, plane. Thanks God.Thanks be to God ". Tôi chờ đợi chờ vì sự thật nhiên, vui mừng cơ anh chàng người chờ đợi không đợi chờ chờ này. Nghe tiếng là đã hết phi hành khách, không người phi hành khách thêm hai tiếng nữa và phí trả \$3.00 cho một bình nước nhai, cái ghế người đau bàn tay và tiếng máy kêu rầm rầm cơ như thế máy bay của The Wright Brothers mới ra đời. Buồn, chào mẹ. Spirit ơi, đây là lần đầu và cũng là lần cuối ta bay với mẹ đó nha. Adieu.

Đến phi trường Dallas đã gần 2:00pm. Cái nóng hàng giờ cơ cơ mẹ miến đất cao bề mặt và yên tâm làm mẹ tôi đợi chờ. Khi đi, xếp giờ mà nóng thế và người ở đâu mà cũng đông thế này. Đó là cảm nghĩ đầu tiên cơ tôi khi vừa đặt chân xuống phi trường Dallas. Nghe chi cơ mẹ cao bề mặt đã xuống hiện hành người làm tôi thấy hạnh phúc.

Đến giờ cho chàng báo tin đã thì vớ a lúc nhón ra cell phone của mình cũng chốt đờng. Tôi bớ rớ không biết tính sao đành mớ n đờ cái phone của ông già Mờ đang chờ con đờn đón. Gờ p lờ chờ ng con sau 10 ngày xa cách, chờ a kờ p vui mờ ng, hờ i han tíu tíu gì cờ thì phu quân tôi đã bờ o mình phờ i đi Houston bây giờ vì đã có hờ n vờ i mờ y anh đờ i đó rờ i. Tôi xờ u mờ t: "Anh à, em chờ a có ăn gì hờ t, đờ i bờ ng quá hà. Đi kiờ m gì ăn chút xíu đi, gì mà gờ p quá dzờ y? ". Cờ u trai lờ n cờ a tôi bờ o: "Mờ i, ba và con đã mua sờ n đờ ăn cho mờ trên xe rờ i. Con biờ t mờ mờ t lờ m nhờ ng thôi mờ ráng chút nờ a nha. Mờ cờ ngờ trên xe đi, Khi nào gờ n tờ i nờ i, con sờ đánh thờ c mờ đờ y."

Biờ t làm thờ nào bây giờ? Vì sờ trờ giờ hờ n vờ i các anh nên chúng tôi đành trờ c chờ Houston. Trên đờ đờ ng đi vì còn đờ m đờ c vờ i chuyờ n bay nên tôi kờ mờ t hờ i cho chàng nghe và rút ra câu nói mà theo tôi rờ t chí lý: "You get what you pay for". Phu quân tôi an đờ i va kờ lờ i nhờ ng nờ i đã đi qua, nhờ ng di tích lờ ch sờ nhờ Kennedy Memorial Center mà tour guide vô cùng nhiờ t tình Phờ m Phú Hoan đã dành trờ n mờ t ngày đờ hờ đờ ng đờ n hai cha con đi chờ i. Anh còn đờ a hai cha con đi thăm các anh Thuờ n Đình và Phan Sĩ Trung nhờ ng rờ t tiờ c là các anh không có đờ nhà nên đành hờ n đờ p khác.

Trên đờ đờ ng đi, chờ t nhờ có hai cô bờ n cùng thờ i áo trờ ng đờ i ngôi trờ đờ ng con gái ngày xờ a cũng là dân đờ Houston nên tôi vờ i bờ m phone liên lờ c. Giờ ng con gái bờ c kờ trong trờ o ngày nào reo vang trong máy làm tôi cũng vui lây và hờ n gờ p nhau đờ nhà hàng mà chờ a kờ p "xin phép các quan" cho thêm ba phờ n ăn. Xin các quan vui lòng hờ xờ cho em nhé. Nờ u có đờ p ghé thăm Oregon, nhà em xin hờ a sờ bù lờ i gờ p đôi.

Đờ n nờ i chờ a kờ p xem lờ i "dung nhan mùa thu" thì đã thờ y chàng Xờ Lý Hờ i Trờ đờ ng Nguyờ n văn Trinh đờ đờ ng chờ ngoài cờ a vờ i nờ cờ đờ i rờ ng mờ . và cái bờ t tay thân tình. Vài ngờ đờ i đã có mờ t nhờ các anh NT1 Nguyờ n Mờ u Lờ c, anh Bờ i Ngờ c Đáng nghiêm trang ít nói, anh Nguyờ n văn Bờ ng vui nhờ n cùng mờ t ngờ đờ i bờ n, anh Huờ nh văn Hiờ u vờ i nờ cờ đờ i hiờ n hòa. Mờ t lúc sau thì anh Lê văn Đờ ng cùng phu nhân tờ i nờ i và gia đờnh ba ngờ đờ i cờ a cô bờ n tôi cũng vờ a đờ n. Bàn tiờ c bờ t đờ u sờ i nờ i hờ n lên cùng vờ i nhờ ng chai bia, rờ đờ u rót đờ y rờ i lờ i vờ i. Tiờ ng cờ đờ i nói đờ n ào cờ a nhờ ng anh – chàng - không – còn- trờ - nờ a đã làm sờ ng lờ i nhờ ng kờ niờ m cờ a mờ t thờ i ngang đờ c, nhờ ng ngày tháng thắng trờ m cờ a các chàng trai khí phách năm nào. Cờ u con trai lờ n cờ a tôi thờ y bờ uờ ng bia hờ i nhiờ u bèn ghé tai mờ bờ o nhờ : "Mờ cờ đờ cho ba uờ ng vui vờ i các bác đi, con lái xe cho, không sao đâu." Cờ u ta hôm đờ y vờ a làm tài xờ lờ i kiêm luôn chờ c phó nhòm và thờ nh thờ ng lờ i tờ đờ i cờ đờ i gờp chuyờ n cùng vờ i các bác mờ t cách vui vờ , thờ i mái. Các bác bờ o: "cháu tờ t nghiờ p xong vờ đây làm viờc cho vui, Có sờ n bờ nh nhân Medicare là các bác đây rờ i, cháu khờ i lo". Trong lúc các anh đang say sờ a vờ i nhờ ng ngày tháng cũ thì phía liờ n bà chúng tôi cũng tíu tíu chuyờ n trò. Sau khi đờ đờ c biờ t phu nhân cờ a anh Đờ ng đờ i liên cũng

Tháng 6, Houston & Dallas, Texas

Viết bởi T L DUNG

Thứ sáu, 07 Tháng 6 2013 18:30

học chung trường học sau tôi ba lớp thì cả ba chúng tôi lại càng thoải mái vui và gần nhau hơn. Những món ăn chuyên “thời con gái” như “pasta” và “những cuốn bò bía ngon lành”, những ly đồ uống ngọt ngào và những ánh mắt của các chàng trai sinh trường cũng đã khiến chúng tôi nhớ mãi những tháng ngày xa xưa đã phai mờ trong ký ức. Đó là “cái chết” của ba người đàn bà và một nhóm đàn ông” đã làm thành khách hôm nay cả những những người vì những người của họ và các anh chàng sắp tu nghiệp và, tràn ngập niềm vui của các cô nàng mái tóc đã nhuộm màu thời gian những vẫn còn ham vui.

Sau hai giờ học học học, chúng tôi chia tay theo chân anh Huỳnh Văn Hữu và thăm gia đình của anh ở khu vực yên tĩnh cách đó khoảng 20'. Tôi hôm nay tôi và người nhà cô bạn cũ đã hôm sau chúng tôi và tôi ở Dallas đã thăm người bạn thời mài nghiên bút của mái trường Petrus-Ký và cô cháu gái cũng gần đây. Chỉ ba ngày ngắn ngủi mà niềm vui này cũng đã cho tôi thêm niềm đam mê và trăn trở về những người bạn của chúng tôi. Về tới Portland, tại tôi vẫn còn vắng vẻ nói đùa của anh Trinh khi mà tôi gặp tôi trước của nhà hàng khu chợ Hàng Kong: “Chào bạn văn sĩ, bạn văn sĩ có viết về Texas, xin hãy tay cho chúng tôi được nhớ về nhé.”

Anh Trinh ơi, nhớ chuyên đi này mà “tiểu muội” cảm thấy thích Texas rồi đó, đặc biệt là Houston. Không biết có phải vì tình cảm của các anh hay là vì affordable living cost hay vì hai lý do mà tiểu muội cùng phụ quân đi đến như vậy đó quân đội trường các anh đi mua và phụ quân cùng nắm tay đi hết quãng đời còn lại ở vùng đất nóng tình người đó. Một ngày không xa, sắp gặp lại các anh.

Haydoiday.

T L DUNG

nhà đầu NT2 Nguyễn Thành An

[Trở lại: Mục Lục Đề San của Trai 2013](#)

Tháng 6, Houston & Dallas, Texas

Viết bởi T L DUNG

Thứ sáu, 07 Tháng 6 2013 18:30
